

[Holger Eriksen.]

for, at mange af mine partifæller — og utvivlsomt også mange af dem, der stod uden for socialdemokratiet — gik med til at afskaffe denne grundstigningsskyld, var i hvert fald, at man ville få en vis dækning derigennem som følge af den højere 13. vurdering, i hvert fald at kommunerne gennem den nye grundskyld som minimum måtte have dækning for det, de mistede ved, at deres andel af grundstigningsskylden forsvandt. Det er der desværre ikke taget hensyn til for landkommunernes vedkommende; for bykommunerne er det noget andet, for de kan jo — som jeg sagde — selv bestemme.

Nu siges det ganske vist, at det, vi nu vedtager, ikke skal gælde mere end 1 år, men skal den skattereform, der tales om, vedtages af det samme flertal, som er gået ind på forliget, har jeg min tvivl om, at vi kan vente noget bedre.

Jeg kunne have sluttet her, men det ærede medlem hr. Thisted Knudsen henvendte jo en hel del udtalelser direkte til mig. Nu kan jeg sige med det samme, at jeg naturligvis — det kan jeg love — ikke skal gøre forsøg på at krølle noget hår på det ærede medlems isse, bl. a. af den grund, at det måske ville være meget besværligt at gøre det. Når det ærede medlem fremstillede det på den måde, at jeg i udvalget faktisk havde hundset med ministeren og bestemt, hvad han skulle gå med til eller ikke gå med til, må jeg deroverfor sige, at det ærede medlem tillægger mig alt, alt for stor betydning. Bortset fra at ministeren og jeg var enige i dette tilfælde, tvivler jeg meget om, at ministeren vil komme og rådspørge mig med hensyn til, hvilken holdning han skal indtage.

Må jeg så føje til — selv om det i og for sig ikke hjælper noget — at det ærede medlem gør sig skyldig i den fejltagelse, som han har gjort sig skyldig i, så længe han har siddet i det høje ting, at tro, at man ved at nedsætte grundskatten faktisk hjælper landbrugerne. Det er en misforståelse. Vi har jo nu gennem mange år gennemført en relativ nedsættelse af skatten på landbrugsjord dels ved direkte tilskud, dels ved, at den ikke er ført à jour på samme måde som andre skatter. Og hvad er resultatet blevet? Prisen på jorden er steget,

ikke blot i forhold dertil, men endnu mere af andre grunde, således at det bliver dyrere og dyrere at anskaffe jord. Hver eneste gang vi lemper skatten på jorden, ja, så skubber vi en statsprioritet ud, og så går der en privat prioritet ind i stedet for, og den mand, der køber, bliver ikke en smule bedre stillet, end han var før. Derimod er det rigtigt, at det giver en fordel for de nuværende besiddere i det øjeblik, de sælger. Jeg mener altså, at vi har drevet landbrugspriserne så højt op, og jeg mener, at de, der sælger, har så store fortjenester, at der ikke er nogen som helst grund til, at vi også via skattevejen skulle søge at sørge for, at de kunne drage nye kapitaler ud af landbrugerhvervet. Det er derfor, jeg var ubetinget enig i de forslag, der forelå fra ministerens side; jeg er desværre ikke enig i de ændringer, der foreslås gennemført.

Niels Westerby: Også jeg må beklage, at dette lovkompleks om ejendomsskatter hastigt jages igennem tinget, uden at det har fået en virkelig tilbundsående behandling. At det ikke har det, fremgår jo klart af, at man laver en midlertidig ordning gældende for 1 år, medens en varig ordning — altså det varige for ejendomsbeskatningen i Danmark — toner ud i en fjernere fremtid. Måske bliver det klaret om 1 år; måske bliver det det ikke.

Jeg anser det for meget skadeligt for vore ejendomspriser, vor jordhandel og i det hele taget landbrugets og alle beboeres forhold, at ejendomspriserne, som jo er afhængige af, hvordan man laver ejendomsbeskatningen, ikke får deres faste leje, at hele spørgsmålet ikke finder sin afklaring.

Det er derfor min opfattelse, at vi i denne samling burde have fundet frem til en varig ordning og ikke bare en midlertidig udsættelsesordning som den, man er blevet enig om mellem de tre partier socialdemokratiet, venstre og det radikale venstre.

Der foreligger nu en række ændringsforslag stillet af det konservative folkeparti — en række ændringsforslag, som er på linje med de synspunkter, man tidligere har haft. De tager stilling til den varige ordning, man skal have; og de kan da ikke få nogen praktisk betydning i dag; det ved jo enhver. Da liberalt centrum ønsker at stå aldeles frit over for tilvejebringelsen af